

Arrest

nr. 86 208 van 24 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 22 februari 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VALCKE, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, komt op 2 augustus 2010 België binnen en dient op 4 augustus 2010 een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken (hit Eurodac) blijkt dat verzoeker reeds werd geregistreerd te Nicosia in Cyprus op 9 juli 2007.

Op 11 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39ter).

Op 16 augustus 2010 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan Cyprus in toepassing van artikel 16.1.e van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot

vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 23 augustus 2010 weigeren de Cypriotische autoriteiten in toepassing van artikel 16.4 van de Dublin-II-Verordening het verzoek tot terugname om reden dat verzoekers asielaanvraag werd afgewezen en hij op 6 juni 2009 naar zijn land van herkomst werd gerepatriëerd.

Op 25 augustus 2010 wordt verzoeker vrijgesteld.

Op 18 oktober 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 13 januari 2012 nr. 73 195 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 1 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}).

Op 20 februari 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 22 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten H. M. N.

geboren te (...), op (in) 08.08.1982

en van nationaliteit te zijn : Bangladesh

die een asielaanvraag heeft ingediend op 20/02/2012

Overwegende dat de betrokkene op 4 augustus 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 7 september 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 18 oktober 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 januari 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 20 februari 2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een FIR dd. 9 november 2011 en een vertaling ervan naar het Engels naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin het document verstuurd geweest zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij nog documenten verwacht waarbij opgemerkt moet worden dat niet geoordeeld kan worden over documenten die er niet zijn. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat een getuige in dezelfde zaak als hem gearresteerd werd waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, zonder enig bewijs, dat een vage bewering van de betrokkene een verklaring van de autoriteiten niet vervangt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert een eerste en tweede middel aan die luiden als volgt:

"II.1. Eerste Middel

Schending art. 51/8 Vreemdelingenwet

Schending materiële motiveringsplicht

II.1.1. Art. 51/8 Vreemdelingenwet luidt:

(...)

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. In de bestreden beslissing valt te lezen:

(...)

II.1.4. In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat het nieuwe element dat de verzoekende partij bijbracht bij haar tweede asielaanvraag, m.n. een FIR (First Information Report) en een vertaling hiervan, reeds kon naar voren gebracht worden in de eerste asielaanvraag.

Deze stelling is onjuist, aangezien de verzoekende partij de documenten pas 15 februari 2012 heeft ontvangen en deze documenten dus niet in haar bezit had gedurende de periode van de eerste asielaanvraag.

II.1.5. De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004.

In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet.

'Considérant que l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle les demandeurs d'asile auraient pu les fournir, mais aussi consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure;'

De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001.

'Considérant qu' il ressort du dossier administratif et de la demande de suspension qu'à l'appui de sa seconde demande d' asile la requérante a invoqué deux éléments, à savoir une lettre datée du 30 juin 2001 émanant d'une de ses sœurs et adressée à une autre de ses sœurs ainsi qu'une communication téléphonique farsant état d'interrogatoires et de perquisitions au domicile de la sœur de la requérante; que si l'on peut admettre que ne constituent pas des éléments nouveaux obligeant l'administration prendre en considération une nouvelle demande d'asile, des éléments de preuve que la requérante aurait pu produire à l'appui de sa première demande, constituent cependant un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce la lettre du 30 juin 2001 peut constituer un élément nouveau au sens de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980; que l'exception ne peut être retenue ;'

II.1.6. Hieruit volgt dan ook dat de opvatting van de verwerende partij dat een nieuw gegeven in de zin van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet enkel betrekking kan hebben op het bewijs van een situatie die zich voordeed na het afsluiten van de eerste asielaanvraag, en dus niet betrekking kan hebben op een nieuw bewijs van een vroegere situatie; een opvatting is die rechtens niet verantwoordbaar is.

Deze stelling is dan ook verwerpelijk aangezien de verzoekende partij pas kennis had van dit 'nieuw element' op 15 februari 2012 en deze dus onmogelijk kon aanbrengen in de eerste asielprocedure aangezien deze afliep op 13 januari 2012."

"II.2. Tweede Middel

Schending artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de formele motivering van bestuurshandeling.

II.2.1. Verzoekende partij vraagt asiel aan omdat zij meent een vluchteling te zijn in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Nergens in de bestreden beslissing is te lezen dat de staatssecretaris van mening zou zijn dat de verzoekende partij niet aan de definitie van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet voldoet, of nauwkeuriger geformuleerd: geen nieuwe elementen aanvoert die indiceren dat zij over een gegronde vrees voor terugkeer beschikt en desgevolg niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling conform art. 48/3 Vreemdelingenwet. De beslissing vermeldt immers enkel:

(...)

De Raad van State heeft echter al veelvuldig bevestigd dat de Conventie van Genève geen directe werking in de interne Belgische rechtsorde heeft. Zodoende dient er dus – wanneer er formeel gemotiveerd dient te worden – quod in casu – verwezen te worden naar de vigerende Belgische wetgeving, m.a.w.: er dient verwezen te worden naar art. 48/3 van de Vreemdelingenwet en dus niet naar de Geneefse conventie.

Dit werd niet gedaan waardoor de bestreden beslissing strijdt met artikelen 2 en 3 van de Wet van 1991. De ratio legis van de formele motiveringsverplichting bestaat er immers net in dat de overheid de juridische en feitelijke motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen, moet formaliseren in haar beslissing. De juridische motivering waarom verzoekende partij geen vluchteling kan zijn moest (en kon enkel) gesteund worden op 48/3 Vreemdelingenwet omdat de Conventie van Genève geen juridisch motief kan worden omdat ze juist geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde.”

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoeker geen belang heeft bij het tweede middel. Volgens de verwerende partij heeft de formele motiveringsplicht tot doel de betrokkene in kennis te stellen van de motieven waarop de bestreden beslissing is genomen. Verzoeker geeft zelf aan te weten dat de bestreden beslissing is gesteund op artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Aldus is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verwerende partij wijst er voorts op dat verzoeker een verkeerde lezing geeft van de rechtspraak van de Raad van State. Volgens de verwerende partij heeft het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) inderdaad geen directe werking wat de particulieren betreft, aangezien de bepalingen van dit verdrag onvoldoende precies zijn om er rechtstreeks rechten uit te putten. Niettemin is dit verdrag bindend ten aanzien van de staat België en legt het de verdragsstaten op een asielprocedure uit te werken overeenkomstig de in het verdrag bepaalde criteria. De verwerende partij stelt dat artikel 48/3 van de vreemdelingenwet deze criteria omzet in Belgisch recht en bovendien uitdrukkelijk verwijst naar de criteria opgenomen in het vluchtelingenverdrag. De bestreden beslissing kon aldus terecht rechtstreeks verwijzen naar de definitie van een gegronde vrees voor vervolging *“in de zin van [het vluchtelingenverdrag]”*.

De verwerende partij vervolgt dat de motivering van de bestreden beslissing vierledig is: het ‘First Information Report’ d.d. 9 november 2011 dat verzoeker thans voorlegt, kon naar voren worden gebracht naar aanleiding van de eerste asielaanvraag; de enveloppe is niet bewijskrachtig wat de inhoud betreft; verzoeker verklaart nog documenten te verwachten, maar documenten die er niet zijn kunnen uiteraard niet worden beoordeeld en zijn dus geen nieuw element; de verklaring dat een andere getuige werd gearresteerd, is een loutere bewering die op generlei wijze wordt gestaafd.

De verwerende partij stelt verder dat luidens een constante en vaststaande rechtspraak de nieuwe gegevens overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag; betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen; ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In de mate waarin verzoeker betwist dat hij het ‘First Information Report’ niet eerder kon voorleggen aangezien hij het pas op 15 februari 2012 heeft ontvangen, merkt de verwerende partij op dat, zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker dit stuk pas fysiek in zijn bezit heeft sinds die datum, hij niet aantoonde noch een motief opgeeft waarom hij zich dit stuk niet eerder kon laten overmaken. Volgens de verwerende partij weerlegt verzoeker met de stelling dat het stuk hem pas later werd opgestuurd geenszins het motief dat hij niet aantoonde dat hij dit stuk niet eerder kon voorleggen.

De verwerende partij wijst er ten slotte op dat verzoekers uiteenzetting dat het hem toegelaten moet zijn elementen uit een eerste asielprocedure alsnog te bewijzen niet dienstig is. Volgens de verwerende

partij bevat de bestreden beslissing geen dergelijk motief. Voor het overige betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing niet *in concreto*.

De verwerende partij besluit dat het eerste en het tweede middel ongegrond zijn.

2.3 Gelet op de nauwe samenhang van de twee door verzoeker aangevoerde middelen, behandelt de Raad ze samen.

2.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In het tweede middel uit verzoeker kritiek op het feit dat in de in de bestreden beslissing vervatte motivering melding wordt gemaakt van het vluchtelingenverdrag. Volgens verzoeker heeft de Raad van State reeds meerdere malen bevestigd dat het vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft in de interne rechtsorde en diende de gemachtigde van de staatssecretaris zodoende te verwijzen naar de vigerende nationale wetgeving, met name artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In antwoord op verzoekers kritiek, wordt vastgesteld dat de *in casu* bestreden beslissing een weigering betreft tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker veronderstelt, vormen noch het vluchtelingenverdrag noch artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de juridische grondslag van de bestreden beslissing, doch wel artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt immers geen standpunt ingenomen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus, maar wordt slechts vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd. De Raad wijst erop dat de vermelding in de bestreden beslissing van het vluchtelingenverdrag louter verband houdt met het in de motieven weergegeven begrip 'gegronde vrees voor vervolging'. Verzoekers stelling als zou de gemachtigde van de staatssecretaris verkeerdelijk hebben verwezen naar het vluchtelingenverdrag en melding had moeten maken van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, mist dan ook feitelijke en juridische grondslag.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Voor zover verzoeker met zijn uiteenzetting de Raad lijkt te willen vragen zich uit te spreken over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, merkt de Raad volledigheidshalve op dat hij in het kader van huidige procedure slechts optreedt als annulatierechter en in die hoedanigheid enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd zich in de plaats te stellen van de overheid en de asielaanvraag van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen.

2.3.2 De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze in een eerste en tweede middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; de middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht

enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het middel betoogt verzoeker dat de stukken die hij in het kader van de huidige asielprocedure heeft neergelegd, met name een ‘First Information Report’ d.d. 9 november 2011 met vertaling en een enveloppe van DHL, slechts na het afsluiten van de vorige asielaanvraag in zijn bezit zijn gekomen. Refererend aan rechtspraak van de Raad van State, stelt verzoeker dat een nieuw bewijs van een reeds gekende situatie een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker besluit dat hij zich in het raam van onderhavige asielprocedure daarom terecht op voormelde documenten kan beroepen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van de tweede asielaanvraag op 20 februari 2012 volgende documenten heeft aangebracht:

- een ‘First Information Report’ d.d. 9 november 2011 met vertaling;
- een enveloppe van DHL met datum 15 februari 2012.

In het bijbehorende interview heeft verzoeker de voorgelegde documenten nader toegelicht en tevens het volgende verklaard:

“Er zijn nog meerder documenten onderweg.

(...)

Andere documenten omtrent mijn problemen in Bangladesh.

Ik weet niet wanneer ik ze zal ontvangen. Die vriend van mij zou ze opsturen maar ik weet niet of hij dit al gedaan heeft.”

En:

“A. H., een andere getuige van dezelfde zaak als ik werd recentelijk gearresteerd naar aanleiding van deze valselijke beschuldiging.

Als ik terugkeer naar mijn land zal ik ofwel gearresteerd en vermoord worden door de politie of gedood door AL.

Als ik sterf wil ik sterven op een natuurlijke wijze, niet vermoord worden door iemand...dat is mijn recht als mens.”

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Overwegende dat de betrokkene op 4 augustus 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 7 september 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 18 oktober 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 januari 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 20 februari 2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een FIR dd. 9 november 2011 en een vertaling ervan naar het Engels naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin het document verstuurd geweest zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij nog documenten verwacht waarbij opgemerkt moet worden dat niet geoordeeld kan worden over documenten die er niet zijn. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat een getuige in dezelfde zaak als hem gearresteerd werd waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, zonder enig bewijs, dat een vage bewering van de betrokkene een verklaring van de autoriteiten niet vervangt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

In de mate waarin verzoeker van oordeel is dat hij zich ter gelegenheid van de huidige asielprocedure kan beroepen op stukken die hij in het kader van de tweede asielaanvraag heeft neergelegd uitsluitend omdat deze documenten slechts na het afsluiten van de vorige asielprocedure in zijn bezit zijn gekomen, benadrukt de Raad dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden aangebracht betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De Raad stelt *in casu* vast dat de voorgelegde stukken weliswaar ‘nieuw’ kunnen zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de bevoegde asielinstanties, maar niet kunnen worden beschouwd als documenten inzake feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Verzoeker maakt *in casu* niet aannemelijk dat hij de naar aanleiding van de tweede asielaanvraag neergelegde stukken, met name een ‘First Information Report’ d.d. 9 november 2011 met vertaling, niet kon aanbrengen tijdens de vorige asielprocedure. De omstandigheid dat verzoeker de documenten pas na afloop van de eerste asielaanvraag zou hebben ontvangen, namelijk op 15 februari 2012, doet hieraan geen afbreuk. Alleszins is verzoekers uiteenzetting waarin hij verwijst naar het feit dat hij de documenten pas op 15 februari 2012 heeft ontvangen, onvoldoende om aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* onterecht of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben

geoordeeld dat het niet gaat om nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg terecht besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, pertinente, afdoende en ter zake dienende motieven. De schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET